

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581CollectionMythologia, Francfort, 1581 - Livre VIIItemMythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 22 : De Typhone

Auteur(s) : Conti, Natale

```
","author_name_items":"Auteur(s)","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[79\] : De Typhone](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 22 : De Typhone](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 23 : De Typhon ou Typhée](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 22 : De Typhon ou Typhœe](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

SED quoniam dictum est de Gigantibus, nonnullaq; tantum de Typhone attigimus, cum plura de illo, quã de quouis cæterorum, dicta inueniantur, neq; eadem causa sit cur nasceretur, visum est mihi seorsum esse de Typhone, qd ab antiquis dicatur, explicandum. Scriptũ reliquit igitur Homerus in hymno in Apollinẽ, Iunonem ægrẽ ferentẽ quod Iupiter sine se ex capite Minervã peperisset, cælũ ac terrã precatam fuisse. omnesq; Deos superos & inferos, vt posset & ipsa sine maris congressu parere: quæ cum manu hominũ percussisset, sequenti postea tempore natus est ex ea terra Typhon, qui draconæ educandus traditus est, vt patet ex his versibus:

ἀγχοῦ δὲ κρήνη καὶ ἱρροσι, ἵστα δράκοντα
 κτάνει ἄισα δῖος ἕδος ἀπὸ κρατερῶιο βιοῖο,
 ζατρὸς φῖα μεγάλην, τίρας ἀγρίαν, ἢ κακὰ πολλὰ
 ἀνθρώπων ἕρδισκιν ἐπὶ χροῖ· πολλὰ μὲν αὐτὸς,
 περὶ δὲ μέλα ταύπεδ' ἐπὶ πῆμα ἄφοιβε.
 καὶ ποτὲ θεῶν ἀμύνη χρυσοθρόνῃ ἔτριφεν Ἡρῆ
 δεινὸν ἄρσάλλεν τε τυφάονα πῆμα βροτοῖσιν.
 ἔτ ποτ' ἄρ Ἡρῆ ἔτικτε χλωσκαμίνῃ δι' πατρὶ,
 αὐτ' ἄρα δὴ κρονίδης ἱρικυδία γάτατ' Ἀθηνῶν
 ἐν κορυφῇ.

*Illic in propè fons, illic maculosa draconæ
 Interijt iaculo regis magno è Ioue nati,
 Pestis & atra lues mortalibus, illa virorum,
 Illa fuit pecudum exitium, grauis illa ruina.
 Illa alius captum pulchra à Iunone Typhona
 Difficilemq; grauemq; lucem mortalibus agris.
 Hunc irata Ioni patris Iuno edidit, olim
 Quod fuit illius de Vertice nata Minerva.*

Hesiodus autem in Theogonia Terræ ac Tartari siue Erebi filium fuisse Typhona credidit siue Typhoeum, vt patet in his:

αὐτὰρ ἐπεὶ τῆν καὶ ἀπ' ἑρατῆ ἰξίλασι Ζεὺς,
 ἐπλότα τῶν τέκε παῖδα τυφώϊα γαῖα πλώρη,
 Ταρτάρῃ ἐν Φιλότητι διὰ χροσῆς Ἀφροδίτῃω.

Et ne omnia hic asseribam Hesiodi carmina, quæ omnibus sunt in promptu, Latine sententiam Hesiodi ita ex tempore explicabo:

Verum vbi Titanas celo turbasset ab alio

*Iupiter, hinc genuit mox alma Typhoea Tellus
 Postremum ex Erebo Venereis dulcedine capta.
 Huic palma ad quamvis miranda negotia duro
 Robore erant promptisque pedes: centum capita altis
 Ex humeris, sans surgebant torua draconis
 Ora sub hinc linguâ lambentia caca trisulcia.
 Igne coruscabant cilijs sub lumina tectis.
 Dentz, quodq; caput flammam spirabat, & ignem:
 Orantibus hæserant Voces, & arsumque sonabant,
 Horrendumque dabant gemitum: saepe ore tonabant,
 Numinibus magnis ut sint concurrere visa:
 Interdum ingentis tauri mugire boatu,
 Interdum gemitum sans dare & isa leonis,
 Interdumque canum latrantum emittere Voces.
 Rursus & horrendum sonitum ab radicibus imis
 Mittebant montes Smbrosi. Luce sed illa
 Deâsq; visa potens nimium foret ista propago,
 Atque viros, superosque Deos sicisset; ab alto
 Nspater omnipotens hominum sator atque Deorum,
 Aethere det tonitrus & fulmina crebra repente.*

Scilicetiosa est & (vt traditum est à Theodoro in bello Giganteo) contentione plena eius educatio, cum alij in Lydia, inter quos fuit Artemon historicus, alij in Phrygia educatum fuisse contenderint, alij in Cilicia in spelunca Typhonis nominata celeberrima, cum inquit etiam Homerus:

ἢν Ἀπιδωρ, ὅβι φασὶ τὴν παλιὰν ἱμῶναι ἰούνας.

Hic vbi sunt Arimi, incunabula dicta Typhonis.

Erat autem Typhoeus admirabili corporis magnitudine, quippe qui omnium montium altior esset vertice vel crurum tenuis: caput astra tangebatur; altera manus ad orientem, altera ad occidentem tendebatur. Ex humeris centum capita draconum eminebant, in cruribus maximas habebat viperarum spiras. Corpus erat totum pennis obtegitum, crines impexi, barba prolixa, oculi ignei, ignis ex ore multus feruebat. Hunc fugientibus Dijs Iupiter insecutus ad Caucasium motem Syriæ fulmine sauciauit. At ille Iouem deinde captum detinuit, cui harpe illa, quam illi ademitt, manuum pedumque nervos secuit, & in Ciliciam impositum humeris transportauit. At Mercurius Iouem furatus restituit in pristinam formam. Tum Iupiter iterum illum

illum

illum infecutus fulmine vulneravit apud Hæmum montem, qui ita dictus fuit à copia sanguinis qui ibi de vulnere defluxit: mox in Siciliam illi fugienti Ætnam superiniecit, vt testatur Euphorion. & Pindarus in Olympicis Typhonem centum capitum sub Ætna occultari inquit in his:

ἄμα κρόνου παῖ, ὅς ἀττιαν ἔχει

ἴσον ἀνεμόβιασταν ἑκατο-

κιφάλου τυφῶνες ὀμφρίμυ.

Sed Saturni filii, qui Ætnam habes

Centum ventosum habentis centum

Capita Typhonis fortis.

Alij nō à Ioue, sed ab Apolline confossum fuisse sagittis testantur. Scriptum reliquit Strabo lib. 16. Typhonem serpentem, vt quidam putarunt, sed non hominem fuisse: qui fulminibus ictus dum latebras quæreret ad fugam, terrā secuit longis tractibus non procul ab Oronte fluuio in agro Apamienti in Antiochia, iuxta Seleuciam. Pindarus tamē & Homerus arbitrati sunt Typhonem in Cilicia sepultum fuisse, vt testatur Isacius in commentarijs in Lycophronem. Alij dixerunt Typhonem à Ioue fulmine percussum in Syriam, & in agrum Pelusium, qui est Ægypti, profugisse, seque in lacum Serbonidem occultasse, qui ē Syria Pelusium vsq; protenditur: cuius sententiæ fuit Herodotus. Nam & Apollonius lib. 2. Argon. locum fuisse scribit ad montis Caucaſi radices, qui Typhaonia vocaretur, vbi ictum fuisse à Ioue Typhonem memorant in Nyſa insula ad Serbonidem lacum prædictum, vt est in his:

τοῖσδε μιν ὄφιν περί τ' ἀμφί τ' ἵουται,

ἀθάνατος καὶ αὐπνός, ὃν αὐτὴ γαῖ' ἀνίφουε

καυκάσῃ ἰν κνημοῖσι, τυφῶνι ὄφι πίτην

ἴθα τυφῶνα φασὶ Διὸς κρονία βροκίραυιῶ

βλήμινος, ὃ ππότε οἱ σιβαράς ἐπὶ κρίξατο χεῖρας,

θειρόν ἀπὸ κρατὸς σάξαι φόνος. ἴκατο δ' αὐτῶς

ἕστα καὶ πιδίον Νυσηῖον, ἴθ' ἔτι νῦν περ

κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνη.

Talis enim supra & circum conuoluitur anguis,

Est insomnis ibi serpens, quem terra creauit

Ad iuga Caucaſia, atq; Typhonia est vbi petra:

Fulmine ibi casum memorant, atq; igne Typhocum

Exarsisse Iouis, dextram inde descendit inertem

Ille Ioni supplex, sed frustra. Iupiter ignes
 In caput huic torfit: montes, Nysamq; petiuit
 Ille fuga, quocunq; metusq; pedesq; tulere.
 Nunc etiam ille latet clam sub Serbonidis unda.

Et nos non iniucundis quibusdam (vt arbitror) carminibus lufimus in quadam epistola, quam ad clarissimū & grauissimum senatorem Venetum Michaelē Sorianum Equitē misimus, præclarum sanè patriæ suæ & omnium bonorum non mediocriter ornamentum: ita verò se habent ea carmina:

Fons erat illimū, Vitrea pellucidus unda,
 Quem non turbant volucres, non Vlla ferarum
 Vngula, non Vlla delapsa ex arbore frondes;
 Nec pastor pecudes sitientes egerat illuc:
 Sed circum densi frutices, & marginis herba
 Mollis erat Syluæ & cingebatur opacis.

Hic cecidit iaculis Phœbi maculosa draconæ,
 Pestiū & atralnes mortalibus. Illa Typhonis
 Quippe altrix fuerat: Iuno hunc portarat alendum,
 Aduersusq; Iouem genuit, fraudare iugales
 Ille thoros quoniam passus, Venerisq; maritam
 Primauit sociæ dulcedine, Vbi ipse Mineruam
 Concepit solus. Timuit nam pallida Iuno
 Ne noua gignendus ratio foret ista reperta
 Pignoribus, nullusq; foret mox coningui & sus.

Terribilis postquam Iunonis creuit alumnus
 Anguineis pedibus sublimi Vertice cælum
 Tangebatur: corpus plumaq; anguesq; tegebatur
 Innumeri: plagas orientis dextera solis
 Cum staret, plagas tangebatur laua cadentis.
 Huic centum capita expirantia naribus ignem
 Ausa Iouem contra, cælumq; insurgere contra.
 Sed pater omnipotens tonitrus & fulmina dextera
 Dejicit in terras: tremuerunt murmure montes
 Insolito, mundumq; rati compage soluta
 Sunt ruere. At lapsit tandem Serbonidis unda
 Ipse Typhon ictus flagrantis fulminis igne.
 AËtas tulit oppressus mox pondera montis.
 Vix humana Deis sic spernit robur, & iram.

Fama est, n. iuxta Typhoniam è sanie percussū Typhonis natū
 fuisse

fuisse illum draconem, qui vellus aureum seruabat in Colchis. Quamuis Acusilaus crediderit omnes serpentes è Typhonis sanguine pullulasse. At Apollonius Rhodius in eo libro quem scripsit de ædificatione Alexandria, è sanguine Medusæ, vt opportunius dicetur. Zenodotus fabulam longè ab his diuersam tradidit de ortu serpentum: inquit enim fuisse hominem in Atica regione nomine Phalangem, qui sororem habuit nuncupatam Arachnen. cæterùm Phalanx vbi adoleuisset, artem militarem à Pallade doctus fuisse dicitur: cùm Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ, & ad fuendi artificium. at enim cùm Phalanx cum sorore rem habuisset, fama est ita facti turpitudine commotam esse Deam, tamque grauius facinus tulisse, vt ambos in serpentes verterit. Arachne cùm esset grauida ex fratre, iussa est à Pallade non sine maximo vitæ discrimine parere, quare à filiis corrosa fuit; quod etiam cæteris eiusdem generis dicitur postmodo accidisse. atque hæc serpentum origo à nonnullis tradita est. Verùm cùm Caucasus mons arderet, is in Italiam ad Pitheculas insulas confugit, vt ait Pherecydes. est autem Nysa, cuius in lacu primùm occultatus fuit Typhoeus, non longè ab Ægypto vt patet ex his carminibus Herodori:

ἔστι δὲ τις Νύση ὑπὸ τὸν Κίραε, ἀπὸ τοῦ ὕλη,
 τὰ λῆοσι κίραε, καὶ δὲ Λιγύησι τοῦ ῥοάων.

*Insula Nysa frequens sylui, atque vltima tellus,
 Distans Phænice, Ægypti est vicina fluentis.*

Typhonem alij in Phrygia, alij in Bœotia, alij in Pitheculis humatum fuisse tradiderunt: atque nos aliquando his Græcis carminibus vniuersam vim iniustitiæ aut iniuriarum attigimus ludentes:

Ἄδικία τὶ χρῆμ' ὀλοώτατον ἀνδράσιν ἔστιν,
 ἢ γένος ἐξῶλες πλείητι βροτῶν.

τίω δ' ἅμα τοῖς ὀρφνοῦσιν ἐρινύσι διαθείων
 καλλιρέθρων ὕξδ' ἦτ' Ἀχέρουσι τέκος.

Ἔτα καὶ πλείτε κύριον δέξαντο θυγατρὶς,
 ὁ φόνος ὁ τλήμων, κύπυρία τε κόρη.

Ὀργὴ ἔπειτα λάβρος βροτῶν, ὁ τρίφος, ἢ δ' ἀτίταλλος
 ἢ δ' ἔπαρματιν μαζὸν ἰὸν πέρος αἶ.

σπαραγάνισος δὲ κόρην σφῆτις πλιονίη ἀνασσα
 ἀξομίτη δὲ φίλῳ τίω θρασύτητα λάβει,

T

μῦθος, ἄναιδέϊάν τε μαγαυχία, παίγνια τέτων
 ἰὼ ἐκίννημα τῆς κύπριδος ἔργα θιάς,
 καὶ φόνος αἵματόφρ, πολὺ καὶ μένος Ἄρπαγῶν.
 ἐρβύχθη ταῦτά με καὶ προπίτιστα θιά.
 ὦν μετὰ δὴ σύμπαρξε κόρων πολυὺδρις ἀλαζῶν
 Ἄδίκια· πρότερον καὶ πῆροισ' ἄρ' ἴφν.
 ὅσπερ δ' οἱ κύζομένη πυρὶ λαμπυτῶντ', ἐκτίω.
 ἰὼ φόνος ὠμόφρων πλῆστος ἐνὶ βλαφάροις.
 ἀντὶ τριχῶν ὄφρις μὲν ἰώλιε ἀθρόοι· ἦτιν
 καὶ τε δρακοντείω τῶ πόσθ', γναμπίδος ὄνυξ.
 ἦθελον ἔρανόσσι πῆναι, πάντας τ' ἀπιβύμας
 ἀθανάτας, λαμπρῶν ἔτα τυραννίδ' ἔχρη.
 ἀλλὰ κραινωθεῖσθε βίβλη πυρῶντι χαμᾶρος
 ἐκπέσει αὐτῆμαρ, καὶ πῆρὰ καύσει φλεγί.
 εἰ μὴ δ' ἦτα πρῶντα φίλῃ θεῶν ἔλειτο κέρν
 Ἠΐδοι, Ἄδίκιας ἔτε τὸ μνήμ' ἄρ' ἴλιμ.
 πάντα φλέγος, καὶ πάντα τάμφο, καὶ πάντα τάρατῶσ
 ἀνθρώπων, ὅτε δὴ πατρίδ' ἐπ' εἰσέπισσε.
 ἔτε θιῶν μακάρων ἱμῆσθι θύριδος ἀλκῆς·
 ἢ δ' ἴσιος ἠδ' ἴσθι, καὶ κλέος, ἔτε βροτόε.
 ὡς τε νόμος πυλᾶς φέρον ἄνδρες τῆσδε κατ' αὐτῆς·
 θύρακας τε βαρῆς ἴσθον, ὅπλα λάβον.
 τῆσ κατ' ἀνδύρισκον πολεμόκλονον ἔργον ἄρης,
 καὶ τάξας στρατίας, δακρυόσστα πόνον.
 ἀλλ' ἴμπης προσορῶσα φόνον, πολίμικε τε μάχας τε,
 κἀκαπνιζομένων τῆφραν ἰδῆσθαι δόμων,
 τέρπετο· καὶ θ' ἠΐθι λύσση τ' ἔχθρας τε σωμαίμων.
 Ἄδίκι' ἀνθρώπων πάντ' ἐπίθραν μόνι.
 αὐτῆ μὲν βασιλῆας ἀπορρίπασκος ἀφ' ἰδρῶν
 χρυσοδίτων· τέτες δ' ἔλειτο χρυσομοσῶν.
 εἰ μὴ δ' Ἄδίκιας μανίας λυσφικμὶ ἔρυνες,
 πόρθσις πάντων ῥᾶσα γίνοιτο βροτοῖς.
 εἰς κόρακας καὶ ὄλεθρον τὸν βαβῶν ἔκραλι κύρη
 Ἄδίκιαν, καὶ ἴμφο δ' ἔξει κκοῖο πίθον.
 ἔτε κατ' Ἄδίκιας φιλι' ἴμπιδος, ἔτε τίς ὄλφος·
 ἠρημία φούγι, μετ' ἐσίβασμα μίνι.
 ἀλλὰ πόνηε ζάσιας τ' ἀνάγι, ταραχάς τε βλάβας τε,
 ἦχον, καὶ πόλεμον, καὶ κλονόοντα φόβον·
 καὶ θορύβους, ἰνοχάς, καὶ ἀνάγκας τοῖς περιάπλι,

καὶ τὴ κλοπᾶς, ἰστοῦ ἀε, καὶ τρέμον, ἢ δὲ φρυγί.
 τ'όσον ἄρ' ἴσι κακῶν ἀπὸ τῆς γῆ διακριδὸν αὐτῆν,
 ἴσ' ἀπέθεον μιὰρᾶς ὄρατον ἀπ' Ἀδικίας.
 ὅττι θεὸς μῦθος δ' οἰκῆ τὸ πλεῖστον ἀπώθεον,
 μῦθος καὶ μάλα δὴ ὄλβιος ἴσι θεός.

Quae carmina ita sunt à Laurentio Gottio meo amico Latine prolata, quem ob singularem bonitatem morumque elegantiam vnicè diligo. Sed cum ratio carminis non tam commode iniustitiam pariat, pro illa vitur improbitate.

*Improbitate magis non est mortalibus Vlla
 Res gravis: humanum destruit illa genus.
 Hanc Acheronte satam peperit Nox lurida partu
 Quo Furias, atra qui fuit amnis aqua.
 Vesana Pluri nata cepere puellam,
 Inuidia infelix, Copia & inde soror.
 Vbera porrexit siccanda Superbia, & Ira
 Ipsa suo hanc aluit Diva Verenda sinu.
 Strinxit Avaritia anguste regina puellam
 Fascia, & huic iuncta est Temeritas socia,
 Atque pudore carens Audacia, cum Scelere: horum
 Ludicra erant Paphia facta nefanda Dea,
 Crudeles cades, & Vis permulta Rapina.
 Hu Petulantia mox additur ipsa comes.
 Improbitas his est colludere sueta puellae
 Fallax, alata qua prius orta fuit.
 Ipsa simillima erant ardenti lumina flamma,
 Ludebat cades plurima & in ciliis.
 Tempora lambebant densi pro crinibus angues,
 Atque Ungues curus, perique draconum erat.
 Affollare ansa est caelestia regnatorum,
 Tentavitque volans descere inde Deos.
 Sed percussa gravis flagrantis fulminis igne
 Labitur in terras, ala perusta cadit.
 Ac nisi delapsam cepisset amica Voluptas,
 Nec nomen, nec Vis Improbitati erat.
 Plurima Vexavit, Vastavit, multa cecidit
 Illa Virum, & primum decidit in patriam.
 Ac neque Vitandam superiorum credidit iram,
 Terruit hand Pudor, est Vitta nec illa metu.*

Contra hanc mortales statuerunt iura, grauique
 Thorace induit tela cruenta ferunt.
 Inuentus contra hanc belli lacrymabilis ordo, &
 Prælia pugnacis sanguinolenta Dei.
 Sed latata fuit certamina prælia, turbas,
 Inruita, in cineres & recidisse domos:
 Atque propinquorum est odii gausa, feroci
 Et rabie. Improbis vexat iniqua viros.
 Vna sui reges desecit sedibus, & na
 Præcipites illos Fortis ad ima dedit.
 Ac nisi franasset Infamia & isa parumper,
 Tum saxa improbitas omnia destrueret.
 Mittitur improbitas ad cornos dira, crucem,
 Illam multiplicis & ai patet esse mali.
 Nulla quies, nullus pudor, aut opulencia, nulla
 Vincula amicitia cum improbitate manent.
 Sunt illi cordis lites, & iurgia, rixæ,
 Clamores, strepitus, bella, odium, opprobrium;
 Furta, pavor, tremor, atque incendia, noxa, tumultus,
 Et dolor infelix, cumque rapina fuga.
 Denique ab arumna tantum quis distat, ab ipso
 Infelix quantum distat improbitas.
 Et quoniam Deus vnus abest quam maximè, apertè
 Felicem solum dixeris esse Deum.

¶ Quidam putarunt Typhonem regem fuisse Ægypti ho-
 minè inhumanum ac ferum, ob cuius crudelitatem propè vni-
 uersa Ægyptus fuerit deuastata & euerfa: qui ita fuit vocatus è
 draconis crudelissimi natura, vel quia more draconis Ægy-
 ptum popularetur, quem, vt ait Herodotus in Euterpe, Otiris
 de medio sustulit. Alij Typhonem insignem fuisse draco-
 nem arbitrantur, quia id animal cum dicatur à Græcis ἀμφί-
 βιος, quòd in aquis & in terra æquè viuat, fingitur modò sub
 aquas, modò sub terrâ occultatus. is draco ita dictus fuit, quo-
 niam ob singularem vim veneni omnia cõbureret, faceretq;
 vt contacta arefcerent. cum igitur vis aeris illum vndique ex-
 pelleret, neque satis aptam sibi temperiem inuenire posset, di-
 ctus est Iouis metu in Ægyptum profugisse, vbi cum æstum
 ferre non posset, in lacum mersus interit. Hic dicitur à Iuno-
 ne procreatus terra percussa, quia tanta vis est aeris tempera-
 menti

menti aliquando, ut & magnitudine & forma admirabiles plantæ & animalia inaudita orientur. Alij hanc fabulam ad res naturæ totam retorserunt: quippe cum scribat Strabo libro quinto, vniuersum tractum à Cumis in Siciliam vsque, & Ætnam, & Liparenses insulas, & Puteolanum, Neapolitanum, Baiarumque agrum Pithecusasque insulas, quasdam profundas & in vnum coeuntes sub se solitas habere cauernas, quæ in Græciam quoque porrigerentur, in quibus multa vis inesset sulphurea. Idcirco quibusdam temporibus cum ventis spirantibus subterraneis terræmotus fierent frequentes in his locis, & flammarum, feruentiumque aquarum profuua, ignisque exhalationes, & cineres cum fauillis longius emitterentur, fabulati sunt antiqui serpentem illum siue Ægypti tytannum perpetuo supplicio damnatum sub his locis iacere, qui quoties moueretur, ignem ac cineres eructaret, terrasque concuteret. Aiunt præterea situm quendam in insula Sicilia per terræmotus ac incendia elatum Epomeum in medio ferè insulæ vocatum fuisse, qui natus sit cum Typhoeus humerum moueret. Alij vim ventorum non subterraneorum quidem, sed è sublimi loco spirantium esse Typhonem crediderunt, qui & orientem & occidentem plagam manibus pettingeret, & cuius capita altissimè vsque ad sidera peruenirent. nam venti latissimè vagantur. plura capita illi concesserunt, ob varias diuersorum vires: corpus erat pennistectum ob celeritatem: circa cœura frequentes viperarum spiræ, propter noxiam vim aliquando ventorum: oculi ignei, flammæque ex ore spirabat, propter materiam ventorum, quæ sit è siccis calidisque vaporibus. Fingitur ad montem Caucasum confugisse, quia in montibus venti plerumque dominantur. Alij ad primam mundi originem hoc deduxerunt, cum dicant tantam vim ventorum & inflammationem natam ex Erebo siue ex Chao, mox à Ioue depressam, cum Iupiter *διξασία* sit siue commoda temperies: quam vim cœli ac mundi temperies depressit. cum vero ob cauernosa loca venti & ignes sint subterranei, postea fabulati sunt hunc in Sicilia à Ioue fuisse fulmine deiectum. Alij Typhonem pestiferam aeris malè affecti naturam ob nimium calorem putarunt: quippe cum vis nimia æstatis plurimum obsit humanis corporibus, eaq; imbecilliora faciat ad reliquas temporum mutationes perferendas. Mox

cum recedente sole per signiferum circulum aliquando cessauisset arctus, facta est magna imbrum ac tonitruum copia, cum per calorem imbres coire non possent. tum fulmina frequentia ceciderunt, quare Iupiter fulminibus Typhonem primum in Ægyptum fugauit, & in loca calidiora ad meridiem: deinde sub Æenam detrusit. Quidam Typhonem hominem fuisse ferocem & strenuum arbitrati sunt, qui Iouem de regno collecta magna exulum & inuidorum manu conatus sit deicere, quate ob potentiam illi tantum corpus tribuunt, quod inflammavit nonnullos aduersus Iouem persuadendo, dictus fuit ignem ex ore spirare solitus, & neruos Ioui concidisse. Hos illi furatus est Mercurius, ac Ioui reddidit, quoniam Iouis oratione postea reconciliati sunt animi illorum, qui à Ioue descuerant. Alij rursus ad reuocandos animos ab ambitione fabulam hanc retorserunt, qui cum significare velint illam pessimam omnium propè vitiorum esse: & filiam Erebi, & ignem ex ore efflare dixerunt. Hæc aduersus Iouem insurgit, quoniam nulla est religionis, nulla humanitatis, nulla iustitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. Quæ cum multa habeat capita, multos modos, multas sollicitudines, multas molestias eius significarunt. Hunc Typhonem, siue hanc ambitionem, huc illuc fugientem Iupiter tandem opprimit ac labefactat, quia etsi cupiditas aliquandiu rationi sapientiæque resistit, tamen ab illa denique vincitur, neque quispiam est sapiens, quin rationi demum obtemperet, etsi cupiditate aliquantulum exagitetur. at nunc de Paride dicamus.

De Paride. CAP. XXIII

NON imperitè sanè, neque inutiliter, sed ad demonstrandam humanæ vitæ leuitatem, illa quæ de Paride Priami & Hecubæ filio tradita sunt, quod Palladem, & Venerem, & Iunonem de forma contententes iudicauit, memoriæ prodita sunt ab antiquis. Atque vt rem altius repetam, dicunt prægnantem Hecubam somniasse se facem ardentis ignis, quæ vniuersam Asiam inflammaret, peperisse: cui ariolos percutanti responsum fuit, futurum vt infans, quem in vtero gestabat, esset causa excidij suæ patriæ. quam rem ita attingit Ouidius in epistola Paridis ad Helenam:

Ille